

Proloog

1

Mijn eerste herinnering is best heftig. Ik werd wakker en had geen flauw idee waar ik was of wat er was gebeurd. Ik hoorde een huilende vrouw en een loeiende sirene die steeds dichterbij kwam. Mijn ogen prikten alsof er zand in zat, dus ik probeerde een hand op te heffen om mijn ogen proper te wrijven. Maar dat lukte niet, want mijn armen lagen klem. Omdat ik niets meer dan duisternis zag kwam de mogelijkheid bij me op dat ik droomde, hoewel mijn zintuigen té echt waren om dat zomaar aan te nemen. De omstandigheden waren nu in elk geval zo klaar als een klontje: er was iets ernstigs gebeurd. Zodra het geloei van de sirene ophield, werden er portieren dichtgegooid. Een man riep iets wat ik door het gehuil van de vrouw niet kon verstaan. Ik probeerde iets terug te roepen, maar het geluid dat uit mijn mond ontsnapte klonk eerder als een zwakke kreun. Terwijl ik diep inademde om een tweede poging te doen, schoot er opeens een stekende pijn in mijn rug – alsof iemand een mes tussen mijn schouderbladen stak en de punt langzaam omhoog trok. De pijn passeerde mijn nek, drong door mijn achterhoofd en bezorgde me in korte tijd enorme hoofdpijn. Een ogenblik later stierven de geluiden in mijn omgeving weg. Ik verloor het bewustzijn.

Toen ik mijn ogen weer opende, moesten ze even wennen aan het witte licht van plafondlampen. Ik zag dat ik in een bed lag, onder een wit deken. Er lagen verschillende darmpjes over mijn lichaam en ik hoorde het regelmatige gepiep van medische apparatuur. Ik wist niet hoelang ik was weggeweest, maar ik bevond me zo te zien in een ziekenhuis. Aan mijn rechterkant stonden twee verpleegsters, of een verpleegster en een dokter. Ze droegen witte ziekenhuis-kleding. De vrouw die het dichtst bij mijn hoofd stond vertelde me dat ik op intensieve zorg lag in het UZ Gent, en dat ik twee weken in coma had gelegen. Twee weken was ik buiten bewustzijn geweest, ik kon het bijna niet geloven. Ze noemde me Yves, een naam die ik me niet kon herinneren, het leek wel alsof ze me verwarde met een andere patiënt – tot ik niet lang daarna te weten kwam dat het aan mij lag. Ze liet me enkele dingen doen, zo moest ik bijvoorbeeld met mijn ogen knipperen en in haar hand knijpen. Dat lukte me. Vijf minuten of misschien een halfuur later (ik was nog maar net wakker, ik had amper tijdsbesef) stond er opeens een andere vrouw naast mijn bed, samen met een lange man. Mijn waarnemingsvermogen was nog niet optimaal, maar sommige dingen staan me nog helder voor ogen. Het eerste wat me opviel was hun gewone kleding, dat stond namelijk in scherp contrast met het witte licht in de kamer. De man had gemillimeterd zwart haar en de vrouw halflang blond haar. De vrouw keek me aan, er rolde een traan over haar wang. Ik was nog te zwak om te praten, dus ik knipoogde bij wijze van begroeting. Ze legde haar rechterhand op mijn rechterarm en gaf er een kneepje in. Ondertussen stond de man naar mijn benen te staren. Wie zij waren en wat er allemaal was gebeurd, zal ik je in het eerste deel vertellen.

Deel 1

Kennismaking

Dinsdag 11 juni 2019

1

Je vermoedde het wellicht al terwijl je de proloog las: ik heb een zwaar ongeval meegemaakt. Hoewel ik liever het woord “overleefd” gebruik, want eigenlijk heb ik ongelooflijk veel geluk gehad. Het appartementsgebouw waarin ik woonde (in de Wegvoeringstraat te Wetteren) was namelijk volledig ingestort, en ik lag onder het puin. Nu ik over die periode zit te schrijven, herbeleef ik het zo sterk dat ik af en toe zal beslissen om even te pauzeren – ik ben nog steeds stevig onder de indruk. Nadat een dokter op intensieve zorg had uitgelegd wat de lichamelijke gevolgen waren van mijn ongeval, was ik helemaal van slag. Ik geloofde het eerst niet, ik wilde het niet geloven. Hij zei dat de zenuwen ter hoogte van ruggenwervel T8 (net onder mijn borstkas) geheel beschadigd waren, in medisch jargon noemde hij het een ‘complete dwarslaesie’. Met andere woorden: alles onder mijn beschadigde ruggenwervel was voorgoed verlamd. Maar dat was nog niet alles, volgens de dokter had ik ook een hersenkneuzing opgelopen en moesten ze de druk van mijn hersenen meten om erger te voorkomen. De gevolgen hadden veel erger kunnen zijn, in het ergste geval was ik een plant geworden en had ik dit niet kunnen schrijven.

Al was er wel blijvende schade aangericht, want ik wist niet meer wie ik was of wat er was gebeurd. Bij de meeste mensen is tijdelijk geheugenverlies normaal en wordt de vragenlijst korter naarmate de tijd vordert, omdat het geheugen terugkomt, maar bij mij verliep het juist andersom. Het verleden was voorgoed uit mijn hoofd verdwenen, waardoor de vragenlijst steeds langer werd. Ik kwam uiteraard heel wat dingen te weten, maar er zal altijd een tijd vóór mijn on-